

KUNHUTA

novoměstský farní zpravodaj

Nové Město na Moravě
září 2006

Povýšení svatého kříže

Byl to strašný a přece dojemný pohled, když za potupného povyku katů a fari zeů i vzadu stojícího davu, kříž pomalu vystupoval do výše a pak zapadl do jámy, až se otřásl; ale bylo slyšet i hlas zarmoucené Matky, svatých žen, nejmilovanějšího apoštola a všech, kteří měli čisté srdce, všichni s nářkem pozdravili na kříži vyzdvížené, tělem se stavší Slovo.

Všechny ruce milujících se zdvihly, jako ku pomoci, když nejsvětější ze všech svatých, zaživa na kříž přibitý, rukama zuřivých hříšníků byl kolísavě pozdvihován. Jakmile však kříž se zvukným nárazem zapadl zpříma do jámy, nastalo hluboké ticho.

Svatý kříž stál poprvé uprostřed země jako druhý strom života v ráji a z otevřených a rozšířených ran Ježíšových prýštily čtyři svaté proudy dolů na zemi, aby ji očistily od prokletí a aby ji zúrodnily.

Mnohé zatvrzelé srdce se otřásl a vzpomnělo si na slova Křtitelova: „Ejhle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa!

Ježíš Kristus

Touhou každé matky je chránit děti před bolestí. Zajišťovat je před zraněními, těžkostmi a potížemi života. Vztít je do své náruče, slíbat jejich slzy, pochovat je a utěšit něžnými slovy.

Ale život se ničemu takovému nepodobá. I když se někdy modlím „Pane Bože, nech mě vztít jejich trápení na sebe – dokážu je snášet, sejmi z nich jejich břemeno!“ Vím, že tak to Bůh nechce. V jeho láskyplných záměrech s námi jsou i tresty, zkoušky a temné dny, stejně jako smích, radost a sluncem prosluněné stezky. A jedna stránka života bez druhé mohou dát vzniknout pokřiveným charakterům, slabým a nevyzrálým, stejně u mladých jako i u starých lidí.

A tak je před bolestí nemohu uchránit. Mohu pouze při nich stát v jejich těžkostech: připravena, ale ne dotěrná, milující, ale ne dusící, pozorná, ale ne zvědavá. A mohu se modlit. Ne za snadnou cestu, ale za jejich pevnou víru, odvahu a lásku, které jim dovolí bezpečně zdolávat i ty nejneschůdnější stezky.

Ježíš je základem naší víry, „neboť pod nebem není lidem dáno žádní jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy“, než jméno Ježíš (Sk 4, 12). Tato slova apoštola Petra jsou mottem celého katechismu. Středem katecheze je Kristus.

Na otázku, co dělá křesťana křesťanem, je odpověď v první řadě: je to ten, kdo věří, že Ježíš Kristus z Nazareta je Syn živého Boha. Tato víra je skálou, na níž je postavena církev. Věřit v Ježíše zcela prostě znamená milovat jej celým srdcem, celou duší a celou svou silou, milovat jej tak, jak jen můžeme Boha milovat. Neboť to je to zvláštní, jedinečné na křesťanské víře: že Ježíš, člověk, narozený za císaře Augusta a ukřižovaný za císaře Tiberia je sám Bůh, věčný Syn Boží, pravý Bůh a pravý člověk.

Jen tak můžeme pochopit, proč víra v Krista také znamená jeho následování a že následování Krista má přednost před všemi lidskými závazky. Jak by mohl pouhý člověk říci: „Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mě hoden; kdo miluje syna nebo dceru víc nežli mne, není mě hoden?“ To může požadovat jen ten, kdo je sám Bůh. Jak by se mohl člověk odvážit říci: „Ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, i Syn člověka se přizná před Božími anděly.“

Může být pak někdo zachráněn bez Ježíše, když jenom v něm je záchrana, když jen on sám je cesta, pravda a život? Jak to je s těmi, kteří jeho jméno nikdy neslyšeli, kteří neměli možnost jej poznat a zamilovat. Na tuto otázku odpověděl sám Ježíš: v hodině soudu se zjeví Syn člověka, aby byly splaceny všechny skutky pravé bliženské lásky. Proč potom ještě zvlášť hlásat Krista?

Pavel udává důvod, proč se vši silou snaží získávat lidi pro Krista: „Kristova láska nás nutí“ (2Kor 5, 14). Ten, kdo tuto lásku pochopil, kdo prožil s Ježíšem utrpení a sílu jeho zmrtvýchvstání, bude cítit nezadržitelnou touhu hlásat, evangelizovat, přivádět druhé k tomu, aby řekli své ano k víře v Ježíše Krista.

(Christoph Schönborn – Základy naší víry)

Předkládejte Bohu své potřeby

O nic nemějte starost! Ale ve všem předkládejte Bohu své potřeby v modlitbě a prosbě s děkováním. Pak Boží pokoj, který převyšuje všecko pomýšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši. (*Flp 4,6-9*)

Pokoj, klid k práci, klid v rodině, pokoj od zla apod. - to jsou věci, které jsou stále ceněny a požadovány. A křesťan má vědět jednu věc: všechen skutečný pokoj je darem Božím, roste ze spojení s Bohem.

Tento základ nelze vynechat či vylou-

čit. Zdá se být pro dospělého člověka až nedůstojné všechno předkládat Bohu v modlitbě a prosbě, a tak nemít starosti. Není to nezodpovědnost? Ale jaký je vlastně užitek z našich starostí, z naší ustaranosti? Nepokoj, nervozita, podrážděnost. A často: že si sami připadáme důležití.

Ale kde už nejsme pro své starosti a starání se ani schopni se modlit, tam nás ten zlý dostal tam, kde nás chtěl mít.

(Stůl slova - Aleš Opatrný)

Svatá Ludmila

Když se sv. Ludmila ze své pohanské zbožnosti obrátila na zbožnost křesťanskou, nebyl to státnický tah, jako činí někteří naši současní čeští státníci, když říkají, že drží na českou kulturu, a přitom ji popírají svým životem, jednáním i způsobem myšlení.

Podle kosterních nálezů Dr. Vlček usoudil, že svatá Ludmila byla dáma velmi energická.

A přesto své snaše Drahomíře ustoupila, aby nerušila klid. Petr Pitřha moc hezky napsal: „Babička je ta, kdo nosí paměť, dobrotu, jistotu, tradici a teplo rodiny. „Na začátku naší kultury stojí

Správný život

Mnoho z nás marnilo čas ve víře, že ten „pravý život“ přijde někdy v budoucnosti. Bude to báječné, až budeme mít dost peněz, až potkáme někoho, kdo nás bude skutečně chápat, až se zařídíme sami pro sebe, až půjdeme do důchodu. Ale život nezačíná někdy v budoucnu. Žijeme ho právě teď! Když si to uvědomíme, hodiny získají

tato dáma. My jsme oproti některým jiným národům začali ne hrdinou, ale hrdinkou. Hrdinkou, která dovedla nádherným způsobem usebrat život do rukou a která ho potvrdila vlastní smrtí.

A nebylo to žádné gesto. Nebylo to žádné získávání voličů. Nakonec ona sama byla vyvolená. Po její smrti ji její vnuk dal přenést z Tetína do kostela svatého Jiří, což v té době znamenalo svatořečení.

Tak na začátku naší kultury stojí žena Ludmila, historicky zaručená, ostatky potvrzená; Ludmila, která je nositelkou paměti této země. Kráčela silou svého srdce a věděla, že to něco stojí. A to je základ dobré tradice.

na ceně. Jasně vidíme, jak je důležité správné využití našeho času, protože každá minuta je zázrakem který se už nebude opakovat.

Využívat každé chvíle není žádné neštěstí. Ti, kteří žijí svůj život naplno, to dělají promyšleně a účelně. Uvědomují si hodnotu času a dívají se na svět jako na zázračné místo, které jim nabízí spoustu možností.

z knihy Stáří je dar

Otevřenost všemu novému

Myslím si, že každý z nás v životě zakusil situaci, kdy nám někdo nečekaně vstoupil do našich plánů. Podobnou situaci můžeme najít i v evangeliu (*Mt 15,21-28*) Ježíš opouští kraj kolem Genezaretského jezera. Přiběhne k němu kananejská žena, pohanka a začne na něj dorážet svými neodbytnými prosbami. Příchod té ženy se nehodí do jeho plánu, od Otce je poslán jen k Izraelskému národu. Ježíš nelpí na svém plánu natolik, že by se vyhnul setkání s tou ženou. Bída a víra té ženy posunuly jeho plán.

Zůstal věrný svému poslání, ale by otevřený všemu novému. Láska nezná meze a je-li opravdová, je důkazem, že za ní stojí Bůh. Ježíš se učil poslušnosti tím, že dával sebe k dispozici lidem, s nimiž se setkal. A to, jak každý z nás z vlastní zkušenosti ví, bývá někdy bolestné. Z Ježíšova chování se můžeme naučit dvěma skutečnostem pro náš život:

1. Ani naše cesta by neměla být ne-

změnitelně zafixována. Měli bychom být citlivě otevřeni, abychom dokázali poznat volání, výzvu důležité chvíle. Právě tenkrát, když se něco nehodí do našeho plánu, když lidé a události kříží naše záměry. Tehdy bychom měli pozorně naslouchat, zda právě tím Bůh neříká něco, co je nutné udělat. Neposílá nás jinou cestou než jsme si usmysleli? Někdo z našich blízkých onemocní, s dětmi jsme měli ty nejlepší úmysly, ale ve škole jim to nejde, apod.

2. I o nás platí, že se musíme učit poslušnosti. Když člověk musí zlomit sama sebe, když musí zatnout zuby a udělat něco, čím ho ten druhý obtěžuje. Když se musí donutit změnit i pár kroků, protože po něm ten druhý něco chce... to je někdy bolest. Ale Bůh to po nás chce. Jen tehdy člověk vyzrává v charakter. Tehdy se dokazuje jeho láska, jeho dobrota. Když i přes rozmrzelost se donutí jít vykonat to, co po nás chce momentální volání chvíle.

otec Jan Daněk – Sváteční slovo

Teologický kurs

Od října 2006 do června 2007 bude v Brně probíhat tento kurs (asi 1 x za 14 dní), který je určen pro nejširší veřejnost - mimo jiné i pro zájemce, kteří si chtějí uspořádat, upevnit nebo rozšířit své náboženské vzdělání. Přihlášky se podávají na Katechetickém centru do 15. září 2006. Blížší informace na nástěnce pod věží.

Není zkušenosti, ve které byste nenašli ponaučení. Když se učit přestanete, váš život v tom opravdovém smyslu slova skončí. A smyslem života je koneckonců žít jej, vychutnávat prožívané nejvyšší měrou, dychtivě a beze strachu se pouštět za novými a plnějšími zážitky.

Eleanor Rooseveltová

Každý den a každá hodina jsou v životě s Bohem novým začátkem. Nezáleží na tom, co je za námi... všechno, o co se musíme starat je přítomnost a budoucnost.

Donald Grey Barnhouse